

En sådan START III-aftale åbner mulighed for en reel ligevægt mellem landene, men på et væsentlig lavere niveau end i dag, nemlig mellem 2.000 og 2.500 sprænghoveder for hvert land. Dermed vil de to landes atomvåbenbeholdninger fra den kolde krig være reduceret med ca. 80 pct. Og jeg må føje til: Mellem 2.000 og 2.500 sprænghoveder er rigeligt til at forrette den absolutte ødelæggelse.

START III-aftalen vil fjerne START II-aftalens utilsigtede uligevægt mellem USA's og Ruslands atomvåbenbeholdninger. Beslutningen om at indgå en START III-aftale giver derfor Rusland et stærkt incitament til at ratificere START II-aftalen, og dertil kommer, at USA og Rusland på topmødet også enedes om at forlænge gennemførelsen af START II-aftalen.

Forlængelsen tilnærmer gennemførelsen af START II og START III og betyder, at Rusland kan undgå at foretage ufordelagtige investeringer i en START II-gennemførelse. Det vil kort sagt sige endnu en tilskyndelse til russisk ratifikation af START II, og jeg vil gerne udtrykke håbet om, at det sker.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget henvises gentagne gange til Den Internationale Domstols responsum om lovligheden af anvendelse af atomvåben, et responsum afgivet den 8. juli 1996. Jeg vil igen understrege nødvendigheden af en politisk løsning. Juridiske tilkendegivelser vil ikke i sig selv have nogen særlig praktisk virkning. Det var grunden til, at Danmark valgte ikke at afgive et indlæg i forbindelse med domstolens behandling af sagen, og i øvrigt er spørgsmålets meget politiske karakter afspejlet i domstolens responsum.

Når dette er sagt, synes jeg, det er på sin plads at komme med nogle enkelte bemærkninger til hr. Keld Albrechtsens og hr. Gert Petersens fortolkning af domstolens responsum.

Det anføres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at domstolen erklærer brugen af atomvåben for en krigsforbrydelse. Det er ikke en korrekt udlægning. Domstolen bemærker udtrykkeligt, at brugen af atomvåben kan være i strid med FN's konvention om folkedrab, men at det i øvrigt helt beror på den konkrete sag.

Det anføres videre, at atomvåben er forbudt efter 1980-konventionen om inhumane våben. Regeringen kan kun være enig med forslagsstillerne i, at atomvåbneres enorme destruktionsmuligheder får disse våben til at fremstå som umenneskelige, men de er ikke omfattet af konventionen om inhumane våben og protokoller-

ne dertil. Konventionen om inhumane våben omfatter våben som landminer, brandvåben og blændende laservåben.

Forslagsstillerne anfører, at Hiroshima- og Nagasakibombningerne i slutningen af Anden Verdenskrig ville være ulovlige i dag. Domstolen kommer faktisk ikke ind på dette spørgsmål.

Beslutningsforslaget fremhæver NATO som et forum, hvor et forslag om forbud mod atomvåben bør fremsættes. Heldigvis har udviklingen betydet, at atomvåbenes militære betydning er blevet væsentligt reduceret i NATO's forsvarsstrategi. Der er sket en markant reduktion af NATO-landenes beholdninger. Og som tegn på den nye situation er det værd at fremhæve NATO-Rusland-samarbejdet. I denne dialog mellem NATO og Rusland indgår de nukleare spørgsmål som et meget vigtigt element. De er et fast emne for regelmæssige konsultationer mellem Rusland og NATO.

Endvidere er det vigtigt at understrege, at NATO-landene ikke har hensigter eller planer om at placere atomvåben i de nye NATO-lande og i øvrigt ikke har til hensigt at ændre sin atomvåbenpolitik.

Det er vigtigt at være klar over, hvor komplekse atomvåbenspørgsmålene er. Det er vanskeligt, det er svært at nå frem til effektive og varige nedrustningsaftaler, der kan forhindre, at f.eks. afmonterede atomraketter bliver armeret på ny.

Det er også uhyre vigtigt at få afklaret spørgsmål om deponering af nukleart materiale og finde forsvarlige løsninger på dette. Det er dette, der er med til at gøre processen så besværlig.

Jeg har redegjort lidt mere omfattende for regeringens syn på atomvåben og atomvåbennedrustningen. Regeringen vil ikke være i stand til at støtte det fremsatte forslag, men det er ikke, fordi vi ikke finder problemstillingen interessant.

Poul Andersen (S):

Forslaget er en opfølgning af situationen fra den 15. november 1996, af beslutningsforslag B 29 om atomvåbenfri zoner. Udgangspunktet må derfor være, om der er sket ændringer, der gør, at der politisk skal ændres for at nå målet om afskaffelse af atomvåben.

Udenrigsministeren har redegjort for forhandlingernes forløb og status, der efter Socialdemokratiets opfattelse viser, at udviklingen